

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: Q. M. V., narozen dne X,
státní příslušnost: X,
bytem X,
zastoupen advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem,
se sídlem Na Pankráci 1618/30, 140 00 Praha,

proti

žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,
Nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2023, č. j. MV-146240-4/SO-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) o odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odbor azylové a migrační politiky č. j. OAM-16115-22/ZM-2023 ze dne 11. 8. 2023, kterým byla dle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb. zamítnuta žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty, neboť jeho pobyt na území není v zájmu ČR tak, že odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

2. Rozhodnutí žalovaný odůvodnil tím, že žalobci bylo na území ČR vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia akreditovaného studijního programu Ekonomika a management na ČVUT v Praze na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji, jež však nezahájil. Za účelem zahájení studia žalobce řádně navštěvuje přípravné kursy českého jazyka na uvedené škole, studium však nezahájil s odůvodněním, že má obavy, že by je nedokončil pro obtížnost českého jazyka a krátce po svém příjezdu do ČR podal dne 14. 3. 2023 žádost o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., přičemž pracovat měl u deklarovaného zaměstnavatele jako prodavač smíšeného zboží. Žádost o vydání zaměstnanecké karty správní orgán I. stupně zamítl podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., neboť pobyt žalobce na území není v zájmu ČR. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že u zastupitelského úřadu ČR v Hanoji je v současné době možné podat žádost o vydání zaměstnanecké karty pouze v rámci vládního programu „Klíčový a vědecký personál“ a to v celkovém maximálním počtu 200 žádostí ročně. Žalobce však podal svoji žádost o vydání zaměstnanecké karty na území ČR na pozici prodavač smíšeného zboží, jež není kvalifikovaným povoláním ve smyslu citovaného programu. Z nařízení vlády č. 220/2019 Sb. přitom plyne, že ČR nemá zájem na přijímání cizinců z Vietnamské socialistické republiky za účelem výkonu nekvalifikované či nízkou kvalifikované práce, přičemž tento nezájem trvá i v případě, že o vydání zaměstnanecké karty je žádáno cizincem, který byl na území přijat za účelem studia a tento účel nenaplnil, a to ani z části. Žalobce tedy požádal o vydání zaměstnanecké karty na pozici vyžadující pouze minimální vzdělání, na kterou by mu zaměstnanecká karta na základě žádosti podané na zastupitelském úřadu v Hanoji nemohla být vydána. Následně podal žalobce dne 9. 8. 2023 novou žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, avšak v učebním oboru 65-54-H/01 Kuchař – číšník, tedy nikoliv akreditovaného studijního programu vysoké školy. Žalovaný proto odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně zamítl s odvoláním na obsah důvodové zprávy vztahující se k novele zákona č. 326/1999 Sb., kterou bylo do tohoto zákona zakotveno zákonné zmocnění pro vládu k vydání kvót pro ekonomickou migraci a s odvoláním na zmocnění Vlády ČR nařízením stanovit maximální počty žádostí o pobytové oprávnění, jež lze ročně podat u některých zastupitelských úřadů, k čemuž došlo nařízením č. 220/2019 Sb., o maximálním počtu žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování a žádostí o zaměstnaneckou kartu, jež lze podat na zastupitelském úřadu (v současné době ve znění nařízení vlády č. 321/2022 Sb.). Vzhledem k tomu, že žalovaný nenaplnil zamýšlený účel svého pobytu, jímž bylo nejen absolvování přípravného jazykového kurzu, ale především absolvování konkrétního programu vysoké školy, a namísto toho po svém příjezdu na území podal žádost o vydání zaměstnanecké karty na nekvalifikovanou pracovní pozici, jeho další pobyt na území na základě zaměstnanecké karty není v zájmu ČR, neboť by tím došlo k popření smyslu a účelu omezení pracovní migrace pro občany Vietnamské socialistické republiky. Zvolený postup není vůči žalobci diskriminační, neboť zamítnutí jeho žádosti se netýká žalobce jakožto občana Vietnamské socialistické republiky (pobyt za účelem studia mu byl povolen), ale účelu, za kterým o tento pobyt žádá. Žalobce není sankcionován proto, že nenaplnil účel předchozího pobytu, ale proto, že původně deklarovaným účelem pobytu bylo studium konkrétní vysoké školy a nikoliv pouze jazykového kurzu. Žalovaný se dále ve svém rozhodnutí zabýval výkladem pojmu „zájem České republiky“, přičemž dospěl k závěru, že správní orgán rozhodoval na základě dostatečně zjištěného stavu věci, z rozhodnutí je zřejmé, jaké důvody vedly k zamítnutí žádosti žalobce a z jakých podkladů správní orgán I. stupně vycházel a jakými úvahami se při aplikaci zákona č. 326/1999 Sb. řídil, žalobcem namítané porušení § 2 ani 7 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. proto žalovaný neshledal.

II.

Žaloba

3. Žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za zcela nezákonné, nesprávné a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Správní orgán nemůže žalobce

sankcionovat za výkon jeho práv a oprávněných zájmů ve smyslu ust. § 4 odst. 4 zák. č. 500/2004 Sb. a sankcionovat jej za podání žádosti o zaměstnaneckou kartu na území ve smyslu ust. § 45 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb., jak mu ust. § 42g odst. 5 zák. č. 326/1999 Sb. explicitně umožňuje. Žádost žalobce o zaměstnaneckou kartu jako nový účel pobytu na území podle ust. § 45 odst. 1 byla přitom podána na území právě v souladu s podmínkami uvedenými v § 42g odst. 5 zák. č. 326/1999 Sb., tedy v době, kdy pobýval na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za jiným účelem – za účelem studia. Žalovaný žádost akceptoval a nikdy nenamítal, že by žalobce k jejímu podání nebyl oprávněn, žalobce nemůže sankcionovat výhradně za výkon tohoto oprávnění. Žalobce svým podáním žádosti vymezil předmět řízení, jímž se měl žalovaný primárně zabývat – tedy tím, zda splňuje podmínky pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnanecké karty, a zda doložil listinné náležitosti ve smyslu § 42g odst. 2 zák. č. 326/1999 Sb., avšak žalovaný se meritem žádosti vůbec nijak nezabýval a žádost v tomto žalobcem vymezeném rozsahu vůbec neprojednal. Žalovaný v odůvodnění svého výroku odkázal na důvodovou zprávu k novele zákona č. 326/1999 Sb., již byly zavedeny migrační kvóty k podání žádosti prostřednictvím zastupitelských úřadů ČR, konkrétně na text „*V nastavení kvót jsou v některých případech zohledněna i bezpečnostní rizika spojená s imigrací z daného regionu... Podávání žádostí mimo Programy je zcela znemožněno pouze ve státech, u nichž existuje zvýšené bezpečnostní riziko (Irák, Sýrie, Afghánistán, Pákistán, Vietnam)*“. Dle žalobce je však takové odůvodnění nepřezkoumatelné a nezákonné, v rozporu s úmyslem zákonodárce, neboť žalovaný přehlédl či účelově v neprospěch žalobce desinterpretoval úmysl zákonodárce, když nezmnili pro danou problematiku klíčovou pasáž z této důvodové zprávy – na str. 48-, v níž je explicitně uvedeno, že „*Zavedení kvót je navrhováno pouze vůči cizincům, kteří již na území ČR pobývají za jinými (neekonomickými) účely, a chtějí svůj účel pobytu změnit na výdělečný, není zapotřebí kvóty uplatňovat.*“.

4. Žalobce zdůraznil, že pokud mu byl na základě žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia podané na zastupitelském úřadu ČR v Hanoji udělen dlouhodobý pobyt za účelem studia, pak již existuje pravomocné rozhodnutí identického správního orgánu o tom, že žalobce všechny podmínky studia v ČR splnil. Pokud tedy již existuje pravomocný závěr správního orgánu o tom, že žalobce splnil podmínky pro udělení dlouhodobého pobytu za účelem studia, pak je v hrubém rozporu s § 53 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb. došel-li správní orgán v rámci posouzení zcela jiného druhu žádosti k závěru, že se žalobce dopustil obcházení zákona v případě prvotní žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem studia. V té souvislosti žalobce zdůraznil, že se nejedná a nejednalo o řízení o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu, neboť meritem žádosti žalobce bylo nové povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnanecké karty. Žalovaný v rozhodnutí uvedl, že vzhledem k tomu, že žalobce nenaplnil zamýšlený účel svého pobytu, jímž bylo nejen absolvování přípravného jazykového kursu, ale především absolvování konkrétního programu vysoké školy, a žalobce namísto toho po svém příjezdu na území podal žádost o vydání zaměstnanecké karty na nekvalifikovanou pracovní pozici, pak jeho další pobyt na území na základě zaměstnanecké karty není v zájmu ČR, neboť by jím došlo k popření smyslu a účelu omezení pracovní migrace pro občany Vietnamské socialistické republiky, avšak nic takového ze spisového materiálu nevyplývá. Žalovaný ani neověřoval, zda žalobce účel pobytu – přípravný kurz češtiny – plnil či neplnil, přitom žalobce tento přípravný kurz plnil. Nelze ani přehlédnout, že žalobce podal dne 9. 8. 2023 žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia v učebním oboru Kuchař-číšník, což svědčí spíše závěru, že přípravný kurz češtiny spíše úspěšně absolvoval, avšak žalovaný z těchto skutečností dovodil závěry v žalobcův neprospěch zcela bez podkladu, když například docházku v přípravném kurzu nijak neověřoval. Žalobce rovněž nerozumí souvislosti mezi studijními obory, neboť rozhodnou skutečností je, zda se jedná o studium ve smyslu ust. § 64 zák. č. 326/1999 Sb., a nikoliv o jaký konkrétní studijní obor se jedná. Závěr žalovaného, že lze velmi důvodně pochybovat o tom, že účelem a cílem pobytu žalobce bylo studium je v rozporu s § 53 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., neboť v řízení nic takového nevyšlo najevo. Důvodem pro nevyhovění žádosti může být m.j. i skutečnost, že cizinec hodlá zneužít bytového oprávnění k jinému účelu, než za nímž o jeho vydání žádá (§ 56 odst. 1 písm. d),

avšak naplnění žádné z možných skutkových podstat zjištěno nebylo. Pokud žalovaný ve vztahu k pracovní smlouvě uzavřel, že žalobce má na území ČR vykonávat nekvalifikovanou práci za mzdu jen nepatrně se pohybující nad hranicí základní sazby měsíční minimální mzdy, pak takovou pracovní smlouvou splnil podmínku pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnanecké karty – ust. § 42g odst. 2 písm. c) zák. č. 326/2019. Pokud by byl obecně přijat názor správního orgánu o tom, že v případě posuzování žádosti o zaměstnaneckou kartu bude posuzovat výši mzdy bez ohledu na splnění této základní podmínky (výši mzdy), jednalo by se zcela evidentně jak o nezákonnou libovůli, tak i o názor, který je v rozporu s dikcí zákona, ale i vlastní praxí správního orgánu I. stupně.

5. Žalobce se dále zabýval výkladem pojmu „*pobyt není v zájmu ČR*“ m.j. v souvislosti s důvodovou zprávou k zákonu o pobytu cizinců, přičemž dle žalobce z provedeného dokazování nevyplývá ničeho, z čeho by bylo možno dovodit naplnění skutkové podstaty ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců a minimálně z tohoto důvodu je rozhodnutí zcela nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí. K povaze usnesení vlády ČR ze dne 18. 7. 2018 č. 474, jehož obsahem je uložení odpovědným osobám omezit podání žádostí o pobytová oprávnění na zastupitelském úřadu ČR v Hanoji na zde vyjmenované druhy pobytových oprávnění, se vyjádřil i NSS, když odkázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 30. 4. 1998 sp. zn. I. ÚS 482/97, v němž bylo konstatováno, že jde o interní rozhodnutí, jež nemá povahu obecné právní normy a v důsledku toho ani právní závaznosti vůči třetím osobám, neboť se jedná o stanovisko ukládající úkoly pouze členům vlády. Dle žalobce není proto možné s odkazem na ustanovení vydané Vládou ČR – nařízení č. 220/2019 Sb. ze dne 26. 8. 2019, dle kterého byl v příloze č. 2 stanoven počet žádostí o zaměstnaneckou kartu mimo režim vysoce kvalifikovaný zaměstnanec počínaje 1. 9. 2019 pro uvedený zastupitelský úřad na počet „0“ dovozovat, že pobyt účastníka na území není v zájmu ČR a aplikovat výhradně na tomto základě ust. § 56 odst. 1 písm. j) zák. č. 326/1999 Sb. Žalovaný tak učinil v rozporu úmyslem zákonodárce, a zdůraznil opakované použití pojmu „omezení migrace“ správním orgánem, nikoliv pojmu „zřetelný zájem na bezpečnosti státu“, který by jedině mohl aplikaci uvedených ustanovení na žádost žalobce ospravedlnit. Z provedeného dokazování jednoznačně vyplývá, že žalobce není a nemůže v žádném případě být žádným ohrožením bezpečnosti či snad veřejného pořádku ČR.
6. Skutková podstata dle § 56 odst. 1 písm. j) zák. č. 326/1999 Sb. by měla být dle žalobce v souladu s jejím smyslem a účelem aplikována primárně za situace, kdy se žadatel již nenachází v rámci povolení k pobytu v ČR, neboť pokud bychom obecně přijali argumentaci správního pobytu, museli bychom nutně uzavřít, že pobyt žalobce je v zájmu ČR výlučně za situace, kdy tento pobývá na území v rámci povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, nikoliv za účelem zaměstnanecké karty, kdy však oproti povolení k pobytu za účelem studia přispívá jak on tak zaměstnavatel do sociálního a zdravotního systému, mezi těmito druhy pobytu by to tak dále vytvořilo nepřipustné rozdíly nemající oporu v zákoně. Nelze přehlédnout i to, že žalobce vzhledem k tomu, že již pobývá na území v rámci povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia má z tohoto titulu volný přístup na trh práce dle § 98 písm. j) zák. o zaměstnanosti. Pokud bychom obecně přijali argumentaci správního orgánu, došlo by k nepřipustné diferenciaci mezi jednotlivými druhy povolení k pobytu, přičemž faktický pobyt cizince na území zůstává stále identický. Takový závěr by zcela popíral institut změny povolení k pobytu podle § 45 odst. 1 zák. č. 326/1996 Sb.
7. Dle žalobce dochází postupem správního orgánu k nepřipustné diskriminaci na základě národnostního původu, když právnímu zástupci je z jeho právní praxe známo, že v případě identického druhu žádostí (o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnanecké karty podané na území) dochází běžně k vyhovění takovým žádostem v případě splnění všech zákonných podmínek a to zcela bez ohledu na druh práce, výši mzdy a další okolnosti. V tomto případě však správní orgán to, zda žalobce splňuje či nesplňuje zákonné podmínky pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnanecké karty, v zásadě vůbec neposuzoval,

meritem žádosti, tak jak ho vymezil, se nezabýval a žádost zamítl z důvodů zcela jiných, ležících mimo předmět správního řízení.

8. Napadené rozhodnutí je dle žalobce rovněž nepřezkoumatelné v otázce dopadu negativního rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, neboť správní orgán se při zkoumání této otázky v rozhodnutí omezil pouze na zcela obecná konstatování a § 174a zákona č. 326/1999 Sb. na daný případ neaplikoval a skutečné a reálné zázemí žalobce pro zjištění celkové přiměřenosti rozhodnutí nijak neověřoval.
9. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc mu vrácena k novému projednání.

III.

Vyjádření žalovaného

10. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že žalobce není za výkon svých práv sankcionován. Povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR mu bylo vydáno na základě žádosti podané na zastupitelském úřadu v Hanoji za konkrétním účelem, tj. účelem studia. Nic mu nebránilo tento účel v souladu s jím deklarovaným zájmem plnit i nadále. V případě podání uvedené žádosti nebylo konstatováno, že jeho pobyt na území není v zájmu ČR. Jsou-li však stanoveny kvóty pro ekonomickou migraci pro určitou zemi, pak nelze ignorovat úmysl zákonodárce omezit příliv nekvalifikovaných pracovníků, v daném případě z Vietnamské socialistické republiky, a akceptovat postup žalobce a zcela zjevně i dalších osob, které by jednaly stejně, a krátce po příjezdu na území podaly žádost o změnu účelu pobytu. Je zřejmé, že žalobce neměl od počátku v úmyslu zvýšit si studiem kvalifikaci a tu následně uplatnit ať již v zemi původu či v ČR. Pobyt žalobce nebyl „nežádoucí“ od počátku, stal se jím až poté, kdy projevil svůj úmysl neplnit původně požadovaný účel pobytu, ale vykonávat zde právě „nežádoucí nekvalifikovanou práci“. Úmysl neplnit povolený účel pobytu vyplývá právě z podané žádosti o zaměstnaneckou kartu. K poukazu žalobce na „nepřípustnou“ diferenciaci mezi jednotlivými druhy povolení k pobytu žalovaný uvedl, že tato vyplývá jak ze zákona, tak především z účelu pobytu na území. Pokud byly nařízením vlády č. 220/2019 Sb. v souladu se zmocněním stanoveny maximální počty žádostí o pobytová oprávnění za účelem podnikání, zaměstnání a investování, pak byl tento postup zvolen v souladu se zákonem. Odůvodněné změny účelu pobytu jsou běžně povolovány, žalobce náhlou změnu účelu pobytu ničím neodůvodnil. Pobyt za účelem studia je povolován na určité časové období, a pokud cizince ve studiu nadále nepokračuje, předpokládá se jeho návrat do země původu. V případě žádosti o vydání zaměstnanecké karty zákon nepředpokládá posuzování přiměřenosti dopadů zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Žalobce sám v tomto ohledu zůstal zcela pasivní a ohledně okolností svého rodinného a soukromého života neuvedl žádné skutečnosti, které by možnou nepřiměřenost mohly osvědčit. Žalovaný má za to, že v daném případě byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí dané žádosti, napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, bylo dostatečně a řádně odůvodněno a je v souladu s platnými právními předpisy. Má za to, že z její strany nedošlo k pochybení při aplikaci zákonných ustanovení a neshledala porušení základních zásad správního řízení. Žalovaná proto navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

11. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.).
12. Soud ve věci rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s.

13. V souladu s § 75 odst. 1,2 s.ř.s. soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

14. Žaloba je nedůvodná.
15. Předmětem přezkumu v projednávané věci je rozhodnutí, jímž byla žalobci zamítnuta žádost o vydání zaměstnanecké karty s odůvodněním, že jeho pobyt na území není v zájmu ČR. Žalobci bylo na území ČR vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem absolvování přípravného jazykového kurzu organizovaného veřejnou vysokou školou ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy. Žádost byla podána na zastupitelském úřadu ČR v Hanoji, pobytové oprávnění bylo vydáno s platností od 14. 10. 2022 do 31. 8. 2023, přičemž žalobce na území ČR přicestoval dne 29. 9. 2022 a ještě před ukončením přípravného kurzu podal dne 14. 3. 2023 žádost o vydání zaměstnanecké karty na pracovní pozici prodavače smíšeného zboží, tedy na pozici, jež vyžaduje pouze minimální vzdělání, aniž by studium deklarovaného programu ČVUT zahájil.
16. Podle § 46 odst. 1 věta druhá zákona č. 326/1999 Sb. *Ministerstvo povolení k dlouhodobému pobytu dále nevydá, pokud cizinec neplní na území účel, pro který mu bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů a pro který mu má být vydáno povolení k dlouhodobému pobytu, nebo pokud cizinec neplnil v době platnosti víza k pobytu nad 90 dnů na území účel, pro který mu bylo vízum uděleno, to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu.*“
17. Podle § 46 odst. 6 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. *“Pro zaměstnaneckou kartu platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55 odst. 1, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydá z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f)“*
18. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb. *„dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.“*
19. Žalobce se domnívá, že vydáním napadeného rozhodnutí je sankcionován za výkon svých práv a oprávněných zájmů. Tuto námitku však soud neshledal důvodnou. S ohledem na zjištěné skutečnosti a postup žalobce lze dle názoru soudu mít důvodné pochybnosti o tom, zda měl žalobce skutečně v úmyslu pobývat na území ČR za účelem absolvování přípravného jazykového kurzu organizovaného veřejnou vysokou školou k následnému studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy. Tento závěr je podpořen tím, že žalobce podal žádost o změnu účelu pobytu z účelu „studium“ na zaměstnaneckou kartu jen krátce po svém příjezdu do ČR, aniž by vůbec studium na vysoké škole zahájil, a to za situace, kdy v současné době je dle přílohy č. 2 k nařízení č. 220/2019 Sb. maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze v rámci období 1 roku podat na zastupitelském úřadu, celkem 200 žádostí a to výlučně v rámci Programu „Vysoce kvalifikovaný zaměstnanec nebo klíčový a vědecký personál“, tedy požádal-li by žalobce na zastupitelském úřadu o zaměstnaneckou kartu, jeho žádosti by s ohledem na jím doposud dosažený stupeň vzdělání nemohlo být vyhověno. Žalobce při svém výsledku dne 19. 6. 2023 uvedl, že navštěvuje přípravné kurzy českého jazyka na ČVUT, přičemž ze sdělení školy, jež si žalovaný vyžádal, vyplývá, že žalobce si řádně plní své studijní povinnosti a výuky se pravidelně účastní. Pokud tedy žalobce namítá, že žalovaný si ani neověřoval, zda žalobce plnil účel pobytu – přípravný kurz češtiny- pak toto je v rozporu s obsahem spisu i odůvodněním rozhodnutí. Pokud žalobce úspěšně absolvuje účast na jazykové přípravě ke studiu akreditovaného studijního programu ČVUT a následně nezahájí studium akreditovaných studijních programů na vysoké škole, pak nesplní deklarovaný účel jeho pobytu, který mu byl povolen právě za účelem studia. Pochybnost o tom, zda žalobce vůbec kdy zamýšlel ve studiu po ukončení přípravného kurzu češtiny pokračovat, podporuje i skutečnost, že žalobce při svém výsledku odmítl odpovědět na otázku, proč se rozhodl

studovat a na dotaz jak se o uvedené škole dozvěděl, uvedl, že mu to poradil jeho zástupce ve správním řízení. Dále žalobce uvedl, že přihlášku na vysokou školu si ještě nepodal a čeká na výsledek zaměstnanecké karty. Důvodem je, že podmínka pro přijetí na vysokou školu je doklad s výsledkem B1, což by asi nikdy nezískal. Soud je přesvědčen, že měl-li by žalobce skutečně v úmyslu pokračovat ve studiu na vysoké škole, pak by před podáním své žádosti důkladně zvážil její výběr a byl by proto schopen formulovat důvody, jež ho vedly k výběru konkrétní vysoké školy a konkrétního oboru. Stejně tak by si zjistil podmínky přijetí na vysokou školu a v té souvislosti důkladně zvážil své schopnosti je splnit.

20. Žalobce tedy není postupem žalovaného sankcionován za výkon svých práv a oprávněných zájmů. Opomíjí žalovaným deklarovanou skutečnost, že jsou stanoveny kvóty pro ekonomickou migraci pro Vietnam, které mají omezit dosavadní příliv nekvalifikovaných pracovníků. Pokud by tedy žalobce pokračoval ve studiu a naplňoval tak účel, pro který mu byl pobyt povolen, pak by jeho pobyt na území ČR byl žádoucí. Opačná situace však nastala ve chvíli, kdy žalobce nemá v úmyslu pokračovat a má zájem o vydání zaměstnanecké karty na nekvalifikovanou pracovní pozici. Pokud tedy žalobce uvádí, že z provedeného dokazování nevyplývá nic, z čeho by bylo možno dovodit naplnění skutkové podstaty ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců a rozhodnutí je proto zcela nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí, pak této námitce nelze přisvědčit.
21. Je na místě zmínit rozhodnutí NSS ze dne 14. 7. 2022 č. j. 4 Azs 14/2022 – 34, jež připomíná závěry ustálené judikatury, dle nichž v případě řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty dle § 42g zákona o pobytu cizinců nejde o rozhodování o „právním nároku“ cizince. *„Zaměstnanecká karta je zvláštním typem pobytového oprávnění relativně komplexně upraveným v § 42g zákona o pobytu cizinců. Systematika zákona naznačuje, že jde o zvláštní typ pobytu na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Jakkoli zákon v těchto věcech výslovně nestanoví správní uvážení správního orgánu, nenárokovanost výsledku tohoto řízení (tj. ne/vydání zaměstnanecké karty) plyne ze systematiky zákona o pobytu cizinců a především z ústavního principu svrchovanosti státu (čl. 1 odst. 1 Ústavy). Projevem tohoto principu je i možnost regulovat migraci a rozhodování státu o tom, kteří cizinci mohou vstupovat na jeho území. Lze totiž připomenout, že žádosti o vydání zaměstnanecké karty usiluje cizinec v zabránění o vydání pobytového titulu (srov. podobně např. rozsudky NSS ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 2/2019 - 54, body 37 a 38, nebo ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 Azs 74/2019 - 31, bod 20). (...) Cizinec nemá právní nárok na vstup do České republiky, ovšem má právo na spravedlivý proces při vyřizování žádosti o takový vstup (1 Azs 2/2019, bod 36). Rozhodování o takovýchto žádostech musí být prosto svévole, systém projednávání žádostí má být založen na předchozím stanovení férových a rozumně splnitelných pravidel podávání žádostí a průběžném prověřování, že tato pravidla jsou v praxi také dodržována (rozsudek rozšířeného senátu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52, č. 3601/2017 Sb. NSS, bod 57, srov. též bod 101 tamtéž)“* (rozsudek NSS ze dne 7. 2. 2022, č. j. 10 Azs 438/2021 - 47). Oprávnění k úpravě podmínek vstupu na území a přístupu na tuzemský pracovní trh vyplývá ze suverenity České republiky, kdy *„Česká republika má v zásadě neomezený prostor k úvaze, nakolik umožní státním příslušníkům té či oné země pracovat či vyvíjet jinou aktivitu v České republice; svou praxi v tomto ohledu může měnit podle svých potřeb“* (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 - 52, č. 3601/2017 Sb. NSS; i zde samozřejmě míněno v mezích závazků vyplývajících z unijního právo, jakož i z ústavního pořádku ČR). Zdejší soud tedy nepřisvědčil argumentaci stěžovatele, že žadatelé o pobytové oprávnění z Vietnamu, jsou nezákonně diskriminováni. Nejvyšší správní soud k tomu dále poznamenává, že umožňuje-li čl. 79 odst. 5 Smlouvy o fungování Evropské unie členskými státním *„stanovit objem vstupů státních příslušníků třetích zemí přicházejících ze třetích zemí na jejich území s cílem hledat tam práci jako zaměstnanci nebo osoby samostatně výdělečně činné“*, tedy stanovit pro počet vstupů hmotněprávní limity, tím spíše členskými státním umožňuje omezit počet žádostí představujících jejich procesní odraz. Tomu ostatně odpovídá též čl. 8 odst. 3 již citované směrnice 2011/98/EU, dle kterého *„žádost může být považována za nepřijatelnou z důvodu stanovení objemu vstupů přijímaných státních příslušníků třetích zemí přicházejících za účelem výkonu zaměstnání, a nemusí být z tohoto důvodu zpracována.“* Právní úprava obsažená v § 169h odst. 4 a § 181b odst. 1 zákona o pobytu

cizinců, resp. v posuzovaném prováděcím nařízení vlády, tedy představuje implementaci shora uvedených ustanovení unijního práva.

22. Žalobce dále argumentuje odkazem na důvodovou zprávu k novele zákona č. 326/1999 Sb., již byly zavedeny migrační kvóty k podání žádosti prostřednictvím zastupitelských úřadů ČR, dle níž ve vztahu k cizincům, kteří již na území ČR pobývají za jinými (neekonomickými) účely, a chtějí svůj účel pobytu změnit na výdělečný, není zapotřebí kvóty uplatňovat. V té souvislosti je třeba uvést, že předkládací a důvodové zprávy k návrhům zákona nejsou jejich závaznou součástí a v některých případech pravidla legislativního procesu ani jejich vypracování nepožadují a námitky spočívající v poukazování na nesouladu právních předpisů s důvodovou či předkládací zprávou proto nemohou obstát, ob stojí-li samotný právní předpis v rámci právního řádu jako celku. Z tohoto důvodu uvedenou námitku žalobce soud nepovažuje za důvodnou.
23. Pokud žalobce poukazuje na to, že poukaz správního orgánu na vyšší mzdy za nekvalifikovanou práci, je nezákonnou libovůlí, ani tato námitka není důvodná, neboť rozhodujícím faktorem nebyla výše mzdy v zamýšleném zaměstnání ani výše odvodů do sociálního či zdravotního systému, ale stupeň kvalifikace nutné pro výkon tohoto zaměstnání. Soud se proto z výše uvedených důvodů neztotožnil s názorem žalobce, že napadené rozhodnutí je nezákonné, nesprávné a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, naopak, žalovaný svým rozhodnutím naplnil záměr zákonodárce stanovený m. j. v § 45 odst. 1 z.č. 326/1999 Sb. Lze tedy uzavřít, že žalovaný řádně zjistil skutkový stav, zaujal závěry, s nimiž se soud ztotožňuje, a tyto řádně odůvodnil. Soud proto žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
24. Žaloba v této věci byla soudu doručena dne 26. 10. 2023 a byla dle rozvrhu práce přidělena samosoudkyni Mgr. Janě Komínkové, jež je v současné době v dočasné pracovní neschopnosti, a proto byla dle platného rozvrhu práce zastoupena v době své nepřítomnosti Mgr. Jaroslavou Křivánkovou.
25. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Plzeň 4. prosince 2023

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

Mgr. Jana Komínková
samosoudkyně

v z. Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně